

Černý šíp

část I.

napsal Gorgic Guine

yl jsem ještě mlád, když mne vévodkyně z Wody najala, abych na jejím hradě pracoval jako druhý komorník. Mé dosavadní zkušenosti se způsoby urozené šlechty byly do té doby dosti omezené. Znal jsem bohaté kupce, obchodníky, diplomaty i různé oficiální představitele, kteří v Eldenrootu vyřizovali své záležitosti. Mnozí z nich žili ve velkolepých palácích, ale moji příbuzní byli těmto společenským kruhům na hony vzdáleni.

Když jsem dospěl, nezbyl na mě žádný rodinný podnik, kterého bych se mohl ujmout. Můj bratranec se však doslechl, že na jedné usedlosti daleko od města potřebují komorníka. Bylo to místo tak odlehlé, že nebylo příliš pravděpodobné, že by sem proudily davy uchazečů, a tak jsem to zkusil. Celých pět dní jsem se prodíral džunglemi Valenského lesa, když jsem narazil na skupinu jezdců, kteří se ubírali mým směrem. Byli to bosmerové - tři muži a jedna žena, dále dvě Bretonky a jeden dunmer. Na celé družině bylo patrné, že její členové už prošli nejméně jedním dobrodružstvím.

Když jsme se představili, obrátila se ke mně jedna z Bretonek, které říkali Prolyssa: "Také jedeš do Molivy?"

To ani nevím, co je, odvětil jsem. "Já se chci ucházet o místo u vévodkyně z Wody."

Tak to tě dovedeme k jejím branám, řekl dunmer Missun Akin a vytáhl mě k sobě na koně. "Ale radši její Výsosti neprozrazuj, že tě k ní dovezli žáci z Molivy. Pokud tedy to místo chceš doopravdy dostat."

Akin mi pak cestou všechno vysvětlil. Vesnice Moliva byla nejbližší osadou u vévodkynina sídla. Usadil se tu jistý vysloužilý lučištník, jehož střelecké umění bylo známo široko daleko. Jmenoval se Hiomaste a když po dlouhých letech skončil s vojenskou službou, začal zde přijímat žáky, kteří se chtěli naučit opravdu dobře zacházet s lukem a šípy. Časem se jeho pověst rozšířila i do vzdálených krajů, a tak k němu přicházeli stále noví a noví žáci. Bretonské ženy putovaly až ze západního povodí Vysoké skály, sám Akin cestoval přes celý kontinent až od velké sopky v Morrowindu. Ukázal mi ebenové šípy, který si ze své vlasti přinesl. Něco tak černého jsem ještě nikdy v životě neviděl.

Pokud vím, vložil se do hovoru Kopale, jeden z bosmerů, "vévodkyně patří k rodům, jejichž kořeny sahají daleko do časů, kdy ještě žádné císařství neexistovalo. Člověk by tedy řekl, že je na prostý valenský lid zvyklá. Je tomu ale přesně naopak - tahle urozená paní onou vesnicí zhluboka pohrdá, a střeleckou školou obzvláště."

Nejspíš by chtěla mít pod kontrolou veškerý provoz v džungli, zasmála se Prolyssa.

Vděčně jsem tu informaci přijal a čím déle jsem s touto veselou družinou pobýval, tím méně jsem se na setkání s nesnášenlivou vévodkyní těšil. Když jsem skrze stromy poprvé zahlédl její palác, moje obavy to nijak nerozptýlilo.

Nepodobal se žádné budově, jakou jsem kdy ve Valenském lese viděl. Byla to rozsáhlá stavba z kamene a železa, se zubatým cimbuřím, které se podobalo čelistem nějaké velké obludy. Většina stromů v okolí paláce byla už dávno vymýcena. Mohl jsem si jen představovat, jakou hrůzu musel takový čin v bosmerských venkovanech vzbudit. Celý hrad obtáčel vodní příkop jako obrovský zelenomodrý prstenec, a budil tak zdání, že palác stojí na nějakém umělém ostrově. Podobné výjevy jsem častokrát vídal na gobelínech z Vysoké skály i z císařské provincie, ale nedovedl jsem si představit, že by něco takového mohlo stát i v mojí vlasti.

U brány určitě bude nějaká stráž, a tak tě teď radši opustíme, pravil Akin, když zastavoval koně. "Bude nejlepší, když tě nikdo neuvidí ve společnosti takových vyvrhelů, jako jsme my."

Srdečně jsem svým průvodcům poděkoval a popřál jim hodně štěstí při výcviku. Když odjeli, pokračoval jsem dál pěšky. Za několik minut už jsem stál u hlavní brány, kterou tvořilo vysoké a bohatě zdobené kování. Když jsem strážnému vysvětlil, že se jdu ucházet o místo, pustil mě dál a pokynul přes trávník dalšímu strážci, aby spustil padací most, a umožnil mi tak překonat vodní příkop.

Pak už následovalo jen poslední bezpečnostní opatření: přední brána. Železná obluda, na jejímž vrcholu se skvěl wodský erb. Vrata byla vyztužena dalšími železnými pásy a měla jedinou klíčovou díрку z ryzího zlata. Strážný, který před nimi stál, je odemkl a pustil mne do obrovského kamenného paláce, v němž neustále panovalo šedavé příšeří.

Její Výsost mne přijala v salónu. Byla hubená a vrásčitá jako nějaký plaz, oděna v prostých rudých šatech. Na první pohled bylo patrné, že se snad ještě nikdy neusmála. Náš rozhovor se skládal z jedné jediné otázky:

Máš alespoň nějakou povědomost o tom, co obnáší být druhým komorníkem u císařské šlechtičny? Její hlas se podobal šustění prastaré kůže.

Ne, Vaše Výsosti.

Dobře. Žádný komorník nemá ani tušení, jaké jsou jeho povinnosti, a já nemám ráda ty, kteří jsou přesvědčeni o opaku. Jsi přijat.

Život v paláci byl neradostný, ale pozice druhého komorníka nebyla ani trochu náročná. Většinou jsem neměl na práci nic jiného, než nechodit vévodkyni na oči. V takových případech jsem často podnikal dvoumílové výlety po silnici až do Molivy. V jistých ohledech nebylo na této víscce vůbec nic zajímavého ani neobvyklého - podobných osad jsou ve Valenském lese tisíce. Ale na nedalekém úbočí se nacházela lukostřelecká akademie mistra Hiomasta, kam jsem si často bral oběd a přitom sledoval, jak se zdejší žáci cvičí v tomto umění.

Občas jsem se setkával s Prolyssou a Akinem. V Akinově případě se rozhovor málokdy stočil jinam než na lukostřelbu. Přestože jsem ho měl opravdu moc rád, mnohem zábavnější společnicí mi byla Prolyssa. Nejenže byla na Bretonku velice hezká, ale hlavně měla krom luku a šípů spoustu jiných zájmů a zálib.

Když jsem byla malá, jednou na Vysokou skálu přijel cirkus, který si říkal Cirkus Brko, vyprávěla mi při jedné procházce v lese. "Bylo to prastaré společenství, které krajem putovalo odnepaměti. Něco takového jsi prostě musel vidět. Předváděli všelijaké veselé kousky a různé další atrakce. Měli ty nejlepší akrobaty a lukostřelce, jaké si dovedeš představit. To je můj sen - až se dostatečně zdokonalím v tomhle umění, chci se přidat k nim.

A jak poznáš, že už je z tebe dostatečně dobrá lučištnice? zajímal jsem se.

Neodpověděla, a když jsem se otočil, zjistil jsem, že zmizela. Zmateně jsem se rozhlížel kolem, dokud jsem ze stromu nad sebou nezasechl smích. Seděla na větvi a chechtala se na celé kolo.

Kdyby mi to nevyšlo jako lučištnici, mohla bych to zkusit jako akrobatka, rozvíjela dál své plány. "Anebo jako obojí. Dozvěděla jsem se, že obě toto umění se nejlépe naučím ve Valenském lese. Máte tu vynikající učitele, co se týče lezení na stromy. Tyhle opolidi."

Obtočila se kolem větve, opřela se o ni levou nohou a pravou se mocně odrazila. V okamžiku přeskočila na vedlejší strom. Dalo mi práci za těchto okolností udržovat rozhovor.

Myslíš imgy? zakoktal jsem se. "Copak nejsi z té výšky nervózní?"

Je to sice otřepaná fráze, vysvětlovala mi, když skákala ještě výš, "ale hlavní je nikdy se nedívat dolů."

A nechtěla bys už slézt?

To bych nejspíš nějak mohla, opáčila. Byla dobrých třicet stop nad zemí a s rozpaženýma rukama balancovala na tenoučké větvi. Ukazovala přitom na bránu na opačné straně cesty, která odsud byla stěží viditelná. "Tenhle strom je asi tak nejbliž, jak se kdy chci k vévodčinu paláci dostat."

Zadržel jsem zděšené syknutí, když seskočila z větve, ve vzduchu udělala přemet a lehce přistála na zemi, přičemž sotva pokrčila kolena. V tom je ten trik, vysvětlovala mi. Očekávat ránu dřív, než přijde. Ujistil jsem ji, že nepochybuji o tom, že jednou bude hlavní atrakcí cirku Brko. Ale teď už dobře vím, že se jí tento sen nikdy nesplnil.

Tenkrát jsem se, pokud si vzpomínám, musel vrátit brzy. Byl to jeden z mála dnů, kdy jsem měl práci, nebo alespoň něco, co se jí podobalo. Musel jsem totiž být v paláci vždy, když měla vévodkyně hosty. Nemohu říci, že jsem přitom měl nějaké zvláštní povinnosti, krom toho, že jsem musel stát v pozoru v jídelně. Číšníci a servírky nosili kolem spoustu jídla a pak odnášeli špinavé talíře, komorníci tu však byli pouze pro ozdobu, jako formalita.

Ale alespoň jsem byl přímým svědkem dramatu, k němuž se zde schylovalo.